

XI TAVALINE PÜHAPÄEV B AASTAL

(Esimene lugemine Hs 17:22-24)

Lugemine prohvet Heseieli raamatust:

Nii ütleb Issand: “Mina ise võtan ühe oksa seedripuu ladvast ja panen selle kasvama. Ma murran selle võsude hulgast kõige õrnema ja istutan selle kõrgele ja järsule mäele – Iisraeli kõrgele mäele ma istutan selle, ja see ajab viljakandvaid oksid ning saab toredaks seedriks, ja selle võra alla teevad pesa kõik tiivulised linnud. Kõik metsa puud peavad teadma, et mina olen Issand, kes teeb madalaks kõrge ja kõrgeks madala; ma lasen lehtedes puul närbuda ja panen haljendama kuivanud puu. Mina, Issand, olen rääkinud ja mina teen selle teoks.”

See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps 92:2-3. 13-14. 15-16 R:2a)

R: Hea on Issandat kiita.

Hea on Issandat kiita,
mängida Sinu nimele, oo Kõigekõrgem,
kuulutada hommikul Sinu heldusest
ja õhtul sinu truudusest.

R:

Õige lokkab nagu palmipuu,
ta kasvab kõrgeks nagu liibanoni seeder,
mis on istutatud Issanda kotta,
lokkavad meie Jumala õuedel.

R:

Nad kannavad vilja ka vanadusepäevil,
on täis mahla ja värskust;
nad kuulutavad, et Issand on õiglane –
minu kalju, kelles ei ole ülekohut.

R:

(Teine lugemine 2Ko 5:6-10)

Lugemine püha apostel Pauluse teisest kirjast korintlastele:

Vennad, me oleme julged igal ajal, sest me teame, et niikaua kui me oleme ihus, oleme Issandast kaugel. Sest me elame usus, mitte nägemises, kuigi tahaksime julge meelega olla pigem ihust ära ja kodus Issanda juures. Seepärast tahamegi olla temale meelepärased nii kodus kui võõrsil, sest meil kõigil tuleb seista Kristuse kohtujärje ees, et igaühele tasutaks sedamööda, mida ta ihus olles on teinud, kas head või kurja.

See on Jumala Sõna

(Salm enne Evangeeliumi)

Halleluuja. Seeme on Jumala Sõna, aga Kristus on külvaja – kes tema leiab, sellel on igavene elu. Halleluuja

(Evangeelium Mk 4:26-34)

Lugemine püha Markuse evangeeliumist:

Jeesus ütles rahvale: “Jumala riik tuleb samal kombel nagu inimene külvab seemne oma põllule. Ja kas ta heidab magama või tõuseb üles, nii öösel kui päeval – seeme tärkab ja taim sirgub nii, et ta ei teagi, kuidas see sünnib. Sest maa kannab vilja iseenesest, esmalt orast, siis päid, lõpuks täit nisu pea sees. Aga kui vili on valmis, paneb ta sirbi tööle, sest lõikuseaeg on käes.”

Ja ta ütles: “Millega me saaksime võrrelda Jumala riiki, või millise tähendamissõnaga me seda tähendame. See on nagu sinepiivake, mis on siis, kui ta maha külvatakse, väiksem kui kõik seemned maa peal, aga kui see võrsus, kasvatab ta suured oksad, nii et taeva linnud tema varju alla võivad pesa teha.”

Ja ta rääkis neile mitme niisuguse tähendamissõnaga, sedamööda kuidas nad suutsid kuulata. Ilma tähendamissõnadeta ei rääkinud ta neile midagi; aga oma jüngritele seletas ta kõik ära, siis kui nad üksi olid.

See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, mida soovime tänapäeval üksteisele enne sööma asumist? Ilmselt on kõige levinum ütlemine: head isu, guten Appetit, bon appétit, enjoy your meal. Algselt on selle ütlemisega soovitud muidugi tervist, sest haige inimene kaotab söögiisu. Teisalt aga kõlab niisugune ütlemine eriti tänapäeval kuidagi aplalt ja hoolimatult. Umbes nii, et aitäh sellele, kes kõhu andis, küll me

süüa ikka kuskilt saame... aga mis see nüüd tema asi on, mida ja kui palju me sööme – kui et ainult sisse mahuks!

Vanasti öeldi ka teisiti: “Jätku leivale”, või saksa keeles “Gesegnete Mahlzeit – õnnistatud söömaega”. Võibolla kõige ilusam ja sügavaimalt läbitunnetatud soovpalve tuleb aga jaapani keelest. Jaapanlased ütlevad sel puhul “itadakimasu”, mis tähendab, “ma võtan alandlikult vastu”... tänades neid, kes meie toiduks oma elu pidid ohverdama, ning laiemas mõttes ka neid, kes need taimed ja loomad kasvasid, tänu nendele kes söögi valmistasid ja kohale tõid – et meie saaksime elada. Kas ei peaks meiegi lauda istudes alati ka kõigile neile mõtlema? Me loeme patutunnistuse...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, meie toit tuleb põllult ning kasvab aedades ja kasvuhoonetes. Aga kust tuli inimene üldse selle peale, et midagi külvata või istutada? Eks ikka tähelepanekutest, et iga viljatera, mis kõlbab inimesele söögiks, on samas ka seeme, võimalus uueks saagiks järgmisel aastal. Aja jooksul õppis inimene neid teri jagama nii toiduks, loomasöödaks kui seemneviljaks. Külvajale on iga möödunud aasta võrdpildiks tulevale aastale. Sellest juhindudes üritab ta korrata juba olnut, otsides samas võimalusi, kuidas jõuda veel suurema ja parema saagini. Paraku ei tea inimene siiani kuidas ja miks elu on tekkinud, miks tahavad taimed kasvada ja miks ei saa me läbi ilma teisi elusolendeid toiduks tarvitamata.

Miks on aga taevariik võrreldav sinepiivakesega? Tegelikult on see hirmuäratav hoiatus igasuguste keeruliste süsteemide toimimisele siin maa peal. On kaks põhjust, miks taevariik ei jõua kohale ja miks saatuslikud vead juhtuvad – peamiselt kas juhuslike valearvestustena või fundamentaalsete konstruktsioonivigadena.

Kui kosmosesüstik Challenger 1986. aasta jaanuaris stardi järel plahvatas, selgus uurimise käigus, et selle põhjuseks oli üks külma ilma tõttu rabadaks muutunud kummitihend, mis mootorite käivitudes purunes. Tekkinud kütuseleke viis katastroofini. Kõik muud kosmoselennuki süsteemid töötasid korralikult, lugematu arv spetsialiste oli süstiku ehitamiseks aastaid väsimatult tööd tehes vaeva näinud, suur hulk maksumaksjate raha oli sellesse sisse pandud – kuid üks väike valearvestus, üks puudu jäänud sinepiivake viis hävingu ja tragöödiani.

Teist tüüpi probleem tekib näiteks kommunismitaoliste utoopiliste süsteemidega, sest neis on olemuslik konstruktsiooniviga: nad ei arvesta inimloomusega algusest peale ja muutuvad praktikas alati lihtsalt eriti alatuteks diktatuurideks. Kui aga seeme on vales kohas, valel ajal maha pandud, siis pole selle areng enam külvaja enda käes. Mis on kohe alguses ja põhimõtteliselt valesti, seda

pole enam võimalik parandada ja midagi head pole sellest oodata, sest taevariik on sinepiivakese sarnane, kellel peab kõik õnnestuma, et ta saaks suuri oksid kasvatada.

Armsad õed ja vennad, tegelikult uskusid ju ka variserid, et nad tegid head tööd Jumala sinepipõllul; samamoodi arvasid nii need varajased teoloogid, kelle seisukohad eksiõpetuseks kuulutati, kui ka need usumehed, kellele saatus mängis kätte kaardid teisitimõtlejate allasurumiseks. Enda arvates võitlesid Kristuse tõe eest kõikvõimalikud eri moodi uskujad, ja olid sageli valmis sama Kristuse nimel nii surema kui üksteist maha nootima.

Nii peame endaltki küsima, kui palju surnud seemneid ja kärbunud sinepitaimi jääb meist eluteele maha, kui palju sinepiivakesi, millel polnud võimalustki: kord külvati nad liiga vara, kord liiga hilja, kord polnud õiget mulda, kord oli niiskust liiga palju või liiga vähe, kord liiga soe, kord liiga külm... Üks viis sündida, aga lugematu arv põhjusi surra...

Sageli tunneb inimene end siin maailmas ise sinepiivakesena – väikese ja üksijäetuna kõikvõimalike õpetuste ja arvamuste, hoiatuste ja ähvarduste mudavoolus. Kui vaid leiaks mõne künkakese, kus juured mulda sirutada – ehk saaks veel võimaluse otsast alustada, kõik varasemad valearvestused ja vead kuidagi heaks teha... Kui vaid Jumal annaks mõistust uuesti alustades teha vähemalt natuke paremini kui viimase läbikukkumise korral. Aga Jeesus on paraku öelnud: “Kitsas on värav ja ahtake on tee, mis viib ellu, ja pisut on neid, kes selle leiavad.” Mt 7:14. Aamen.